

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εκτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν α' Αθήνας.

Ο Ρωμύος την έβδομα — μόνο μι' φορά θά βγαίνε
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνε.
Συνοδωμάς θά δέχωμαι, — δισί τοις άνέχομαι,
μοναχά 'σ'τάς 'Επαρχίας, — και 'σ'τό 'Εξωτερικών,
επαυδή καιρούς πτωχείας, — τρέχει τό'Ελληνικών.
Συνοδμή γι'άθε χρόνο, — πράγκαθόδικα και μόνο,

Τρίτη του μηνός Φλεβάρη
κι' οί άντάρται 'σ'τό ποδάρι.

"Ετος χίλια οκτακόσα κι' έννεήντα... τι καλά!
περισσέματα και πλούτη μάς έπήραν τά μαλά.

γι'ά τά ένα όμοια μέρη — δεκαπάντα και'σ'τό χέρι.
'Αλλ' έδω συνοδωμάται — δέν θά γίνονται ποτέ
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατής — δέν περνής συνοδωμάτης.
Κι' όποτε θέλω νταραδέρι — μέ κανένας κανονίερη.
Γράμματα και συνοδωμάι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μάς' ετών φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμύος μας μι' δεκάρα.

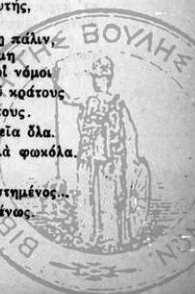
Διακόσα επτά και ογδόνα,
τόν "Αρην άκούσα βωδόντα.

Περικλέτος, Φασουλής,
σ' ένα πάλλο τής Βουλής.

Π. Θα εμπορεύσαν άραγε χωρίς άριστερών
νά κάμουν συναδριάσει οι άλλοι σοβαράν;
Φ. Δέν τό πιστεύω, Περικλή κι' εϊξέρεις την αίτιαν...
δέν θά'μπορέσουν μοναχοί νά κάμουν άπαρτίαν.
Π. Και τι θά γίνη τό λοιπόν;
Φ. Μωρέ ξερό κεφάλι,
δέν έννοείς πώς θά γενή διάλυσις και πάλι;
Κι' άν μόν 'σ'τάς νέας έκλογάς ό Θεοδώρης κερούση
κι' ή δόξα του Πρωθυπουργού εις την μαυρίαν δύση,
πάει καλά, βρέ Περικλή... θά λειτουργή ό νόμος
και των επαναστάσεων θά λείψη κάθε τρόμος.
'Αλλ' άν και πάλιν εξαφνα 'σ'τάς νέας εκλογάς
νικήση ό Πρωθυπουργός, ό άπλητος φαγάς,
τά ίδια και χειρότερα θά βλέψη έδω πέρα,
και ίσως πάλιν νά γενή διάλυσις δευτέρα.

άν δέ και τότε, Περικλή, ξέλειθη νικήτης
του μαρού Πρωθυπουργού καθένας βουλευτής,
οργήγορα διάλυσει θά έχωμεν και άλλη
κι' άν εις την τρίτην έκλογήν αυτός νικήση πάλιν,
τρεις διαλύσεις τής Βουλής θά έχωμεν άκόμη
ώς ότου του Σύντάγματος ν' ανατραπούν οι νόμοι
και παύση πλέον ή Βουλή νά λειτουργή του κράτους
και ίδωμεν κουνήματα και χρόνος έπαράτους.
Π. Πώ! πώ! τι κόσμος σήμερα 'σ'τά θεωρεία δια.
Φ. 'Εμβραίνει ό Πρωθυπουργός με τά 'ψηλά φακόλα.
Π. Πώς φαίνεται, βρέ Φασουλή;
Φ. Κατευχαριστημένος...
μέ νά! κατόπιν έρχονται και άλλοι έσποναριώμας.
'Ο Τακτικέτης ό Καντατζής...

Π. Νά! νά! κ' ὁ Ζωγλοπίτης..

Φ. Μά ἡ Ροζοῦ δὲν φαίνεται 'στὸ πάλκο...

Π. Ἐντοσπὴ τῆς.

Φ. Δὲν θέλει συναδρίασις καὶ ἡ Ροζοῦ νὰ γίνη.

γὰ τούτο ἐπρωτίμως 'στὸ σπήτι τῆς νὰ μείνῃ.

Π. Οὐτε ψυχὴ δὲν φαίνεται εἰς τὴν ἀρτεράν.

Φ. Θρηνοῦν κρημμένοι κ' ἄφανεῖς τὴν τόσῃ συμφορᾷν.

Π. Σκοιμηματίζω, Φασουλῆ, πῶς ὁ Τρικούλης μόνος

θὰ κάμῃ συναδρίασαν...

Π. Κακὸς ψυχρὸς σου χρόνος.

Π. Βλέπω κλητῆρας τῆς Βουλῆς καὶ ἄλλους ὑπαλλή

νὰ τρέχουν καὶ νὰ κουβαλοῦν τοῦ κόμματος τοὺς φίλους.

Φ. Νά! ἦλθε καὶ ὁ Ζέγγελος κ' ὁ Δελαρόκας κ' ἄλλοι.

Π. Ἡ ἀπαρτία θὰ γενῆ...

Φ. Δὲν θὰ γενῆ, χαμάλῃ.

Ἄς δίνη ὁ Πρωθυπουργὸς ρουσοφέτια δσα θέλει,

ἄς τρώγῃ τὸ περίσσευμα τὸν φ'λων ἡ ἀγέλη,

ἀλλ' ἀπαρτίαν μὲ αὐτούς ποτὲ του δὲν θὰ κάμῃ.

ἔάν δὲν ἔλθῃ κ' ἡ μερὶ τοῦ πρώτου Δεληγιάννη.

Π. Πατόκορφα, βρὲ Φασουλῆ, θαρρῶ πῶς θὰ σὲ λύσωσ.

Φ. Διαβάζουν τὸν κατάλογο, περιόρμος ν' ἀκούσωσ.

Π. Λοιπὸν τί τρέχει;

Φ. Ἐγινε...

Π. Ἄμάν, Χριστέ κ' ἄς φεῖθ!

Φ. Ἐπέρασαν οἱ βουλευταὶ τοὺς ἐβδομήντην ἔξη.

Π. Βλέπεισ λοιπὸν, βρὲ μασκαρᾷ;

Φ. Θὰ σκούθῃ, θὰ πλαντάξῃ

καὶ τὴν Ἀντιπολίτευσιν θὰ τρέξῃ νὰ φρονεῖσ.

Π. Που πῆς;

Φ. Πηγαινῶσ, Περικλῆ, νὰ σώσωσ τὴν πατρίδα

ἀπὸ αὐτὴν τὴν βδελυρᾶν τῶν δεξιῶν μερίδα.

Π. Βρὲ κάτ' ἔδω...

Φ. Δὲν κάθομασ... τὸ ἔθνος μὲ καλεῖ...

προδίδεται τὸ Σύνταγμα, τὸ κράτος, ἡ Βουλῆ.

(Ὁ Φασουλῆς 'στὸν Περικλῆ μὲ μακαροῦνὰ κινᾷσε καὶ βγαίνει ἔξω μόνος του καὶ δυνατὰ φωνάζει).

Φ. Ἐἰ σεις Ἄριστογείτονες, σωτήρες, πατριῶτασ,

ἀγέροχοι Ἑρνάνηδες, γενναῖοι συνωμότασ,

ποῦ αἶμα προδοτῶν διψῶ τοῦ ξίφους σας ἡ κόψις,

ποῦ εἶναι ὡς σουδάριον ἡ ἀχαμνὴ σας ὕψις,

λαχανοφρόγιοι μάρτυρες, πολὺ ἀδικημένοι,

εἶτε εἰς κρύπτας ἀφανεῖς εὐρίσκεσθε κρημμένοι,

ἡ μὲ μεγάλα δυνεῖρα καὶ σχέδια τρυφᾶτε,

ἡ κάθεσθε 'στὸν καρφερὸ καὶ ναργιλέ ρουσοφέτη,

ἡ λείπετε ἀχόρταγοι τῶν τραπεζῶν ψυχία,

ἡ δι' ἀνάγκην τρέχετε εἰς τὰ οὐροδοχεῖα,

ἡ τὴν πατρίδα κλαίνοντες τὴν ὄραν σας περνάτε,

ἡ ὅπλα καθαρᾷστε ἡ ἔξη ἀκονάτε,

ὄλοι μὲ βῆμα σπεύσατε εἰς τὴν Βουλὴν γοργόν

κ' ἀρχίαν κάμτε' ἔρροδον εἰς τὸν Πρωθυπουργόν,

διότι τὰ κατάφερε μὲ χίλια δῶδ ὀσκληρία,

μὲ καταδικᾶν χάριτας καὶ ἄσφοντα ρουσοφέτια,

χωρὶς τὴν παρουσίαν σας νὰ κάμῃ ἀπαρτίαν,

ἐνῶ ἡμεῖς ἐπάθωμεν ἀπὸ τὴν αἰτίαν.

Ἐμπρός, σωτήρες, σπεύσατε χωρὶς ἀναβολὴν
μὲ γλώσσασ αἰμοατίζουσαν 'στὸ ἔθνος τῆς Βουλῆν
κ' ἐκ τῶν χειρῶν του σώσατε κ' ἡμᾶσ καὶ τὴν Ἑλλάδα,
τὴν νέαν τοῦ Ἰωσαφᾶτ παντόρθημον κοιλίδα.

**(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς, μὲ δύναντι μεγάλην
'στὸ θεατρικὸν τῆς Βουλῆς εἰσέρχεται καὶ πάλιν.)**

Φ. Ἐπῆρα καὶ τοὺς ἴφωναξα καὶ ὄρα ὄρα φθάνου

καὶ τὸν Τρικούπη σου, μαρῶ, τοῦ δλατιοῦ θὰ κάνουν.

Νά! νά! ὁ πρωτοκάθεδρος μεστός ὄρηγῃς μεγάλης,

ὁ Παπκαγιανακόπουλος, ὁ Νικολῆσ, ὁ Ράλλησ...

Ἡ δυνταῖσ μου ἡ φωναισ δὲν ἴπγαν εἰς τὰ κούφια...

νά! ἔφθασε καὶ ἡ Ροζοῦ καὶ τοῦ Ρικάκ' ἡ σκούφια.

Πῶ! πῶ! κακὸ ποῦ θὰ γενῆ!..

Π. Βρὲ πάψε τὴν μουροῦρα.

Φ. Ἐγὼ θαρρῶ τὰ πράγματα πῶς εἶναι ἴγιο σκούρα.

Νά! νά! ὁ πρωτοκάθεδρος λαλεῖ περὶ Λαρίσησ

καὶ λέει τόσ' ἄλλοκότα ποῦ εἶναι ν' ἀπορῆσῃ.

Π. Καὶ ὁ Τρικούπησ;

Φ. Στέκεται Ἰλιγγῶν καὶ φρίττων

καὶ παραμυθᾷ βεβαῖοι τὸ κούνημα πῶς ἦτον.

Π. Κι' ὁ Θεοδώρησ τί ἀπαντᾷ;

Φ. Μ' αὐτὰ δὲν μᾶσ γιλιῶσ...

ἔχαντακῶδη διὰ σοῦ ἡ δόμομορὸσ Ἑλλάσ.

Κι' ἂν δὲν ἔπηθε κούνημα παρὰ φανταστικόν

πῶσ μεταθῆσῃς ἔκαμῃσ ἀξίωματικῶν;

ἡ μήπως θὰ μᾶσ 'πῆσ κ' αὐτὸ πῶσ εἶναι φαντασία;

Π. Αὐτὸ μόνάχα ἔγινε γιὰ τὴν ἄρρησεία.

Φ. Σῦρε 'στὸ διόλοσ καὶ σὺ, Τρικουπκῆ μαγάρα...

Π. Δὲν ἦταν κούνημα, μαρῶ...

Φ. Βρὲ ποῦ τὴν πῆσ τὴν κλῆρα;

Π. Σκασμὸσ ἡ σ' ἐμαγαλῶροσα...

Φ. Βρὲ ὄσο κ' ἂν μὲ δέρησ.

δὲν γίνομαι ὡσάν καὶ σὲ μαμαπῆσ καὶ Προσπέρησ.

Π. Θὰ σοῦ ζητήσω ἔκατα γι' αὐτὰ λογαριασμῶ.

Φ. Θαρρῆτε πῶσ θὰ πάρετε Προῦπολογομοῦ;

Καλλίτερα καὶ εἰς ἰδῶ ἀπάνω 'στὴν κρεμάλα

μαζὶ μὲ τὸν Πρωθυπουργό, τοῦ Μίχου τὸν Κεφάλια.

Θὰ κωλυσοεργῶμεν καὶ τούτῃ τῆ φορᾷ

καὶ θὰ γενουθὶν τὰ μᾶτια σας γαριῶα γιὰ παρᾷ.

Ἄμμ! τὶ νομῆτεσ, Περικλῆ!... μόνάχα σεις θὰ τρώτε;

μὲ τάχα ὁ ἀριστοροῦ δὲν εἶναι πατριῶτασ;

Π. Περίορμος, βρὲ μασκαρῶ, ν' ἀκούσωσ ποῖοσ 'μιλεῖ.

Φ. Ὁ Παπκαγιανακόπουλοσ!.. τί κίραα τὶ χολή!

νά! νά!.. γιὰ δὲσ τὸν πῶσ κτυπᾷ τὰ φλογέρα του στήθη

καὶ λέγει πῶσ τὸ κούνημα δὲν ἦτο παραμυθὶ

κ' ἂν τώρα δὲν ἐπέτευε, θὰ γίνῃ μὲ ἡμέρα

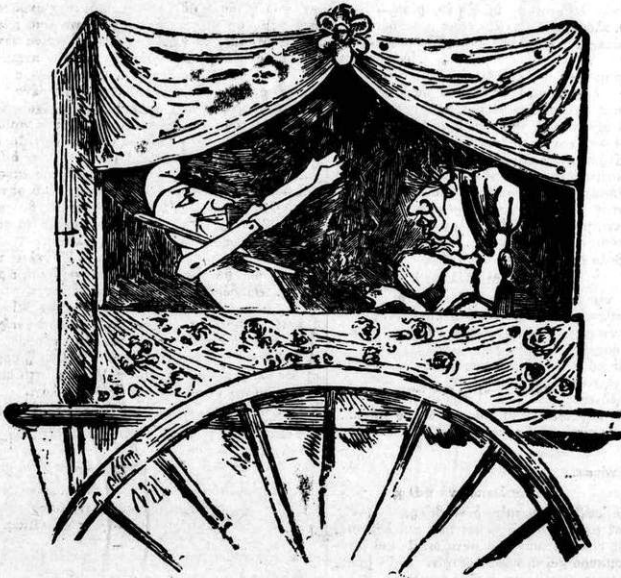
κ' ὁ διόλοσ τῶν δεξιῶν θὰ πάθῃ τὸν πατρία.

Π. Καὶ πῶθ' ἀπ' ὄλουσ, Φασουλῆ, θὰ πάθῃ τὸν ἄκο σου...

Φ. Σῦρε καὶ σὺ 'στὸ ἄκο δεξιῶν, μαζὶ τῶν ἔσοβαρκῶσου,

ἀλλὰ ἐγὼ τῶν ἀνταρτῶν θὰ ψάλω τὸ τραγοῦθ.

καὶ τώρα ἔλα 'στὸ χορὸ νὰ κάμῃ τοῦ Σκουλοῦθη.

Ο Φασουλής συνομιλεί
 με την κυρίαν Φασουλή.

Η Φ. Ἐφέτος δὲν θὰ κάνωμε κανένα νέο μπάλω,
 ἢ κοστουμέ, ἢ καλικό, ἢ μπάλ ντ' ἀνφάν, ἢ ἄλλο;
 Ἔτσι θὰ τὴν παράσσει;

Ο Φ. Ἔξω κ' ἐγώ, καυμένη;
 Η Φ. Αὐτὸ τὸ ξέρω ποῦ μού λες τί τάχτα σημαίνει;
 Ο Φ. Θαρρῶ πῶς εἶναι δύσκολοι πολὺ αἱ περιστάσεις,
 συμβαίνουν τόσα πράγματα καὶ τόσ' ἐπαναστάσεις.
 Η ἀπαρτία τῆς Βουλῆς, τὰ νέα τῆς Λαρίσης...
 Η Φ. Ἀδῶ τὰ κουρουφέξαλα παρακαλῶ ν' ἀφήσης.
 Πρέπει νὰ δώσωμεν χορὸν σ' τὸ σπῆνι μας κ' ἐφέτος
 κ' εἰς τοῦτο εἶναι σύμφωνος θαρρῶ κ' ὁ Περικλέτος.
 Ο Φ. Ἡ ἐθνικὴ κατάστασις δὲν ἐπιτρέπει μπάλους,
 ἴσθι εὐρισκόμεθα εἰς συμφορὰς καὶ σάλους.
 Τὸ κούνημα προσμένεται νὰ γίνῃ ὦρα ὦρα,
 ἢ δὲ Ἀνυπολίτευσις πολλὴ ἐπῆρε φόρα
 κ' ἐγὼ εἰζέυρεις, μὰ σὲ φάμι, πῶς εἶμαι πατριώτης;
 καὶ τίποτε παρᾶξνον νὰ γίνω συνωμότης.
 Καὶ ἄστερα, κυρία μου, ποῦ ναῦρω τοὺς παρᾶδες;
 κ' οἱ πλούσιοι κατήντησαν πτωχοὶ καὶ φουκαράδες.

Ἔκαμα μιά, ἔκαμα δαῶ, ἔκαμα τρεῖς, μὰ τώρα
 μὰς πῆρε ὁ κατήφορος κ' ἐπλάκωος ἢ ψόρα,
 τούτέστιν εὐληπετοτερον, κυρία μου σουρτοῦκα,
 μὰς ἔκλεψαν τὰ τάλλαρα κ' ἀφήσαν τὴν σεντοῦκα.
 Η Φ. Παραίτα τῆς μουρμούρας σου, μὴν εἶσαι κακομοίρης
 κ' ἀπὸ τῆς μύτης μὴ θαρρῆς κ' ἐμένα πῶς θὰ σύγης.
 Ο Φ. Ἐφέτος τάπερᾶσισα, δὲν δίδω ἰσπερίδα
 καὶ ἀρησέ με ἦσυχον νὰ κλαύσω τὴν πατριδα.
 Η Φ. Νὰ κλάψης τὸ κεφάλι σου...
 Ο Φ. Ἀδίκως μὲ ὄβριζεις.
 καὶ τὴν καλὴν μου πρόθεσιν ἀνέκαθεν γνωρίζεις,
 Η Φ. Τὸ θέλω;... πρέπει νὰ γενῆ καὶ δίχως ἀντιρροήσις.
 Ο Φ. Μὰ σκέψου πῶς τὸ κούνημα ἐκείνο τῆς Λαρίσης...
 Η Φ. Κακὴ σου μέρα, μὸν μαρι... ἄς γίνῃ ὅ,τι θέλει...
 ἐμένα γιὰ κουνήματα κωδόλου δὲν με μέλει.
 Ο Φ. Δὲν ἔχεις βλέπω αἰσθημα μικρὸν πρὸς τὴν πατριδα,
 οὐδὲ ἀνήχεις ὡς ἐγὼ στὴν πάσχουσαν μεριδα.
 Η Φ. Θὰ φῆς καμμιὰ ἐναντίτροφη μὲ τὸ δεξι σκαρπίνι.
 Ο Φ. Παραπολὺ ἀγρίψης, ἀφράτο μου πιπίνι,

ἀλλ' ὄμως ἡ σαρκολογία μου χορὴ δὲν ἐπιτρέπει...
'Ο Φ. Δανείσου, κλέψε, ἀπαίξαι καὶ κίμας βι τὴν πρέσει.

'Ο Φ. 'Ὡς τῆς πλεονείας μου εἰς πλεονεία κ' ἵδοσιν ἐκ τῶν
[σοτῶν μου,

μ' αὐτὰς τὰς ἀπαιτήσεις σου ἀλλάξαι τὸν Χριστὸν μου.
'Η Φ. Πρέπει να δώσωμεν χορὸν ὅπου ν' ἀφήσῃ κρότον

καὶ ἔλοι κ' ἔλαια νὰ τὸν ποῦν ἀπὸ τοὺς πρώτους πρώτων.
'Εφέτος δὲν θὰ προσκληθῇ καθόλου ἡ σφοδρὰ

γὰ νὰ πηδᾷ καὶ νὰ γυρᾷ στή; σάλας μου σὺν σφοδρᾷ,
οὐτ' ἐλευθέρᾳ Κέρκυρα τὸ σπῆτι μου θὰ κάνω

γὰ κάθε παρακατινή, γὰ κάθε τζαριλάτῳ.
'Εφέτος θὰ καλέσωμεν τοὺς ντιστεγκὲ καὶ μόνον,

αὐτοὺς ὅπου κατὰγονται ἐξ εὐγενῶν προγόνων
καὶ ὅποιοι δείχνει, μὸν μαρὶ, τὸν τίτλον τὸν σ'τὴ σκάλα

μόνον αὐτοὺς ἐλευθέρᾳ θὰ μπαίνει; σ'τὴ σάλα.
'Ο Φ. Πῶς διάβολο σου κ'άνεις;

'Η Φ. Μὲ ἄλλους λόγους ἤτοι
θὰ κάμω μάλῳ ντιστεγκὲ, ὃ ντιστεγκὲ κοφίτη κ' ἴουτ'

ὁ Τρικοῦτης; θὰ ἐλθῆ, οὐδὲ ὁ Δεληγιάννης,
γιατὶ δὲν εἶναι ντιστεγκὲ καθὸς καταλυμβανίας.

'Εφέτος θὰ τιμησοῦμεν τὰ κτίρια τὰ μεγάλα
καὶ θὰ γεμίσῃ μὲ ἀδιά ἡ καθενιά μας σάλα.

'Εφέτος μόνον ντιστεγκὲ καὶ διακεκριμένῳ
καὶ κύκλος ὑψηλότερος, ποὺ κᾶτι τὴ σημαίνει,

βλαστοὶ Βαρόνων καὶ Δουκῶν κ' ἔνδς καὶ ἄλλου Δόγη...
ἐφέτος μόνον ντιστεγκὲ καὶ ὄχι σκυλόλογι.

'Εννόησες;
'Ο Φ. 'Εννόησα...

'Η Φ. Πᾶσος λοιπὸν νὰ ψάλλῃ
κ' ἄμείσως τρέξῃ σ'ὄβρακο μεταξωτὸ νὰ βάλῃ.

'Ο Φ. Βοὲ ἀρσὸς μὲ ἤνχο κ' ἔχω φωταῖς καὶ λαύραις.
'Η Φ. Θὰ βάλῃς κἀλτσαις, μὸν μαρὶ, μεταξωταῖς καὶ μαν-

κοντὰ βρακὶ δόλωμαυρο καὶ ἀκριβὸ λουστρίνι [ρσις,
κ' ἔτοι θὰ εἶσαι τρεῖ σαρκῖν καὶ πρώτο φιγουρίνι.

Θὰ βλέπουν δὲ τὴν χάριν σου καὶ τὰ γυμνά σου σκέλη
ἔλ' αἱ μεγάλαί δέσποιναι τοῦ κύκλου τοῦ ἐν τέλει,

μὰ θὰ σὲ βλέπω θὰ κ' ἔγω μὲ πόζα καὶ καμῖρι
καὶ δὲν θὰ εἶσαι γάιδωρος μονάχα γιὰ σαρκίρι.

'Ο Φ. Καὶ πῶς θὰ δείξω, μὸν μετεπέ, τὰ σκέλη μου γυμνά,
ποῦ εἶναι κοκκαλιάρικα καὶ τόσο ἀχαμνά;

'Ολ' αἱ κυρία ντιστεγκὲ, ἀγαπητὸν μου ταίρι,
θέλουν τοῦλάχιστον μερὶ καθὸς καὶ τοῦ Σερπίτηρ.

'Η Φ. Βάζεις μπαμπάκι, Φασουλὴ καὶ κάνεις γυμνα πρώτης,
δὲν πρέπει νάβῃ ἀχαμνὸς ὡσάν καὶ σὲ ἱππότης.

'Ο Φ. Καὶ κἀνὶν μ' ἐκατάρες νὰ δώσω τὸν χορὸν.
'Η Φ. 'Εμπρός, καλέ μου σύνευνε, μὴ χάνωμεν καιρὸν...

ὄθλω νὰ γίνω ντιστεγκὲ κ' ἔγω ἡ ἀτυχῆς
καὶ ἴσως ὄπως ἄλλοτε ἠχῆθῆς ἐκ ψυχῆς

κ' ἔγω ἡ τόσο ἀδοξος καὶ πρόστυχη κυράτσα
σοῦ κάμω μὸλλον ντιστεγκὲ νὰ εἶναι ἀπὸ φίτσα.

'Ο Φ. Μακάρι νὰ γενῆ κ' αὐτὸ σ' ἐμένα τὸν καυμῆνο
νὰ εἰξενες μὲ τὴν παλμοῦς τὸν μὸλλον περιμένω.

Τι νὰ σοῦ πῶ... ἐντρέπομαι, κυρία, ὄλοε να
νὰ κάνω γνήσια παιδιὰ καὶ νόμιμα μὲ σένα

καὶ ὡς γνωρίζεις πρὸ καιροῦ μεγάλον ἔχω πόθον
μέσα σ'τὰ τόσα γνήσια νὰ κάμῃς κ' ἕνα νόθον.

Τὰ μάτια μου σ'τὸν μὸλλον μου μονάχα θὰ τὰ οἴχνω
μὲ πῖθ καμῖρι κοί τιμὴ ἀπ' τὰλλα θὰ τὸν δείχνω

καὶ θ' ἀνεβαῖνον τρέχοντας ἀπάνω σ'τὴν ταράτσα
καὶ θὰ φωνάζω «ἔβησε καὶ ἡ γενεὰ μου ὄρατος».

'Η Φ. Φθάνει νὰ γίνω ντιστεγκὲ κ' εὐδῆς θὰ σοῦ τὸν κάνω
'Ο Φ. Τρεῖ κομὶ ἱλ φὸ θὰ γίνωμε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

'Η Φ. Θὰ προσκληθῆ κ' ὁ Περικλῆς;
'Ο Φ. Τὶ θέλεις τέτοια λέρε

βεβαίως δὲν θὰ τὸν δεχθῆ τῶν εὐγενῶν ἡ σφαῖρα.
'Η Φ. Θαρρῶ πῶς εἶναι ντιστεγκὲ...

'Ο Φ. Ἄν εἶναι ἄς ὀρίσῃ
ἄλλοιζος ποῖος καταδέχεται μὰ λέρα νὰ γνωρίσῃ;

'Ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτι μου ἡ παλποατασβούρας,
οἱ ἀνθρώποι τοῦ παζαρισῶ κ' ἢ ἄλλαις ἡ σβούρας

κ' ἂν ἐλθῇ πρόστυχος κανεὶς ἄς πᾶθ' σ'τὸ κατώγι...
ἐφέτος μόνον ντιστεγκὲ καὶ ὄχι σκυλόλογι.

'Η Φ. Καὶ τώρα, μὸν σαρκῖν μαρὸς, ἐλθέ νὰ μὲ φιλήσῃς
'Ο Φ. 'Εμπρός... τὸν μὸλλον μὴν ξεχνῆς καὶ γράψε τὰ

[προσκήσεις

Καὶ ὀλίγαις ποιικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Βιβλιοθήκη νέα καὶ δι' Ἑλληνικὴ
περίοδος δευτέρα, πολὺ σημαντικῆ.
'Εντὸς τοῦ πρώτου τεύχους οὐκ ἴσως ἔργου νέου,
τὰς τύχας χρυσοθήρα θὰ ὄητε Ἀθηναίον,
ποῦ τράβηξε καὶ εἶδε πολλὰ ὁ φουκαράς,
τοῦ Μιχαὴλ Μητσάκη οὐκ ἴσως γλαφυράς.
Μὰ καὶ τοῦ Ξενοπούλου ὁ Σγαλὸς Νικόλας
θὰ χύσῃ εὐθυμίαν εἰς ἑλοῦς καὶ εἰς ἄλλας.
Τιμὴ ἑκάστου τεύχους λεπτὰ πενήντα μόνον,
πωλεῖται σ'τὴς Κορίννης τὸ Βιβλιοπωλεῖον,
ὅπου πολλὰ θὰ κάμῃ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν χρόνον
καὶ τῶν καλαμαράδων θὰ γίνῃ τὸ Σχολεῖον.

'Ο Ρωμηὸς γραστὸν σᾶς κάνω— πῶς σ'τὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'σ'τὴν Νεάπολιν ἔβανω —κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχείον Ξέδῃ, —δαδ'σ'τὸ λάδι, τρεῖς σ'τὸ ξῦδι,

μὲ Χημῖον, μὲ μιά μάνδρα, —μὲ μὲγάλ' οἰκοδομὴ
καὶ μὲ χῆρα δίχως ἀνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμυῆ.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνη» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προστατείου κοινοτὸς πολὺς.